

Знаменитъ цигуларь.

Имало единъ знаменитъ цигуларь. Викали го Томсонъ. Когато билъ дѣте, Томсонъ мразилъ музиката и не искалъ да се учи да свири. Еднажъ дѣдо му, изкусенъ цигуларь, му подарилъ цигулка. Малкиятъ Томсонъ дори се и заплакалъ, като получилъ подарька.

— Не, не, азъ не искамъ да се уча да свирия. Не искамъ,—просълзено думалъ той на майка си.

„Една вечерь, — разказва Томсонъ,—случайно чувамъ, че дѣдо и мама се разговарятъ.

— Не иска да се учи на цигулка, викаше майка ми. — Какво да се прави?

— Вѣрвай ме, щерко, — отговори дѣдо, — дѣтето има голѣми музикални способности. Жално ми е, че ще пропадне такова даровито дѣте.

— Не иска и туй то! — каза мама.

Дѣдо въздъхна дълбоко.

— Ето това е жално, когато човѣкъ не иска нищо да прави за другитѣ, а само за себе си. Такива хора сж безполезни . . . Да знаешъ, колко ме огорчава това! А пъкъ азъ го обичамъ толкова много! . . .

„Отъ тогава въ мене стана промѣна. Азъ започнахъ да обичамъ много дѣда си и рѣшихъ, каквото и да става, но да залюбя музиката и се науча да свирия. Но азъ искахъ да го изненадамъ. Азъ се криехъ далече изъ градината, на чердака, въ плѣвнята и свирѣхъ изъ день въ день, безъ да му придирямъ много-много.

„Най-послѣ, единъ пжтъ, когато дѣдо стоеше въ стаята си, крадешкомъ се промъкнахъ въ съсѣдната стая и почнахъ да свирия една пѣсничка.

Когато свършихъ, дѣдо се затече къмъ мене.

— Кой свирѣше?—запита той, като се наведе надъ мене.

— Азъ, дѣдо!